

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **GARANTRANS, s. r. o.**, se sídlem Mošnov 314, zastoupeného JUDr. Zdeňkou Friedelovou, advokátkou se sídlem Místecká 329/258, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutím Celního ředitelství Ostrava ze dne 9. 7. 2009, čj. 3261-2/09-140100-21 a čj. 3189-2/09-140100-21, o kasační stížnosti Celního ředitelství Ostrava proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2012, čj. 22 Af 18/2011 – 110,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2904 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Zdeňky Friedelové.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutími ze dne 9. 7. 2009, čj. 3261-2/09-140100-21 a čj. 3189-2/09-140100-21, Celní ředitelství Ostrava zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutím Celního úřadu Mošnov ze dne 11. 3. 2009, čj. 1333-5/2009-046300-021 a čj. 1333-4/2009-046300-021, jimiž byla žalobci vyměřena dovozní antidumpingová cla, kdy povinnost k jejich zaplacení vznikla propuštěním zboží podléhajícího dovoznímu clu do volného oběhu.

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí celního ředitelství žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který je rozsudkem ze dne 29. 7. 2010, čj. 22 Ca 228/2009 - 47, zrušil a vrátil věc celnímu ředitelství k dalšímu řízení.

3. Ke kasační stížnosti celního ředitelství Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 Afs 59/2010 - 85, zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Základním důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu byla nezákonnost založená nesprávným posouzením právní otázky aplikace § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“). Rozsudek Nejvyššího správního soudu je stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

4. Krajský soud posléze rozsudkem ze dne 28. 6. 2012, čj. 22 Af 18/2011 - 110, znovu zrušil rozhodnutí celního ředitelství a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

III.

5. Celní ředitelství (stěžovatel) brojilo proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadilo § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

6. Podle stěžovatele byla jediným důvodem pro zrušení napadených rozhodnutí jejich nesrozumitelnost spočívající v tom, že informace stěžovatele vyplývající z odůvodnění napadených rozhodnutí nevyplynuly z obsahu spisu, resp. z kontrolního protokolu stěžovatele. Stěžovatel považoval tento závěr za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Připustil přitom, že v závěrech kontrolního protokolu nebyl důvod doměření cla v daných konkrétních případech výslovně zmíněn, ale zdůraznil, že z tohoto protokolu bylo zřejmé, že JSD byla probírána. Uvedení sporné formulace vyplývalo z opatrnosti týkající se právního názoru na následné kontroly, přičemž stěžovatel poukázal na rozsudek soudu čj. 8 Afs 59/2010 - 85, podle kterého institut následných kontrol není jediným právně konformním prostředkem ke zjišťování důkazů pro případné dodatečné zaúčtování cla.

7. Dále stěžovatel tvrdil, že část jeho rozhodnutí, týkající se obsahu kontrolního nálezu, není konečným závěrem, ale dílčím, byť nesprávným konstatováním. Podmínky pro vydání správních rozhodnutí jsou přitom patrné z obsahu spisu. Stěžejní informace pro dodatečné zaúčtování cla nevyplyvá explicitně z kontrolního protokolu, ale vyplývá z podkladů pro rozhodnutí, což krajský soud připustil i v nyní napadeném rozsudku a před ním Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku. Krajský soud, který neodůvodnil, proč jej tento rozpor vedl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele, se tedy neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

8. Krajský soud měl s ohledem na přezkum správních rozhodnutí v plné jurisdikci pominout nepodstatný předmětný rozpor, jestliže konečný závěr žalovaného svědčí pro vydání jeho rozhodnutí vyplýval z obsahu spisu. Pokud se krajský soud orientoval ve věci a shledal nedůvodnými žalobní body týkající se merita věci, včetně označení podkladů, z nichž jeho závěry vyplynuly, nemohlo být dílčí konstatování v napadených rozhodnutích důvodem nepřezkoumatelnosti.

9. Konečně stěžovatel tvrdil, že krajský soud nezohlednil zásadu plurality důkazů ve správním řízení (§ 93 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů a § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů) a nedůvodně přisoudil vyšší důkazní sílu kontrolnímu nálezu provedenému podle § 127 celního zákona.

IV.

10. Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se může týkat pouze skutkových zjištění a krajský soud v tomto směru nijak nepochybil. Krajský soud zároveň postupoval v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu a odstranil nedostatky, které mu byly zrušujícím rozsudkem vytčeny.

V.

11. S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud v této věci již dříve rozhodoval, zabýval se nyní především tím, zda je kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem ke skutečnosti, že se podle stěžovatele krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku, kasační stížnost je přípustná.

12. Dále Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

13. Kasační stížnost není důvodná.

14. Pouze pro úplnost soud připomíná předem další argumentace, že v souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění zákona č. 407/2012 Sb., stávající celní ředitelství zanikla ke dni 1. 1. 2013. V rámci nedokončených řízení ve správním soudnictví se dnem 1. 1. 2013 jejich nástupcem stalo Generální ředitelství cel.

15. Základ argumentace stěžovatele vychází z názoru, podle nějž pochybení, které stěžovatel připustil, nebylo podstatné. Jinými slovy, opřel-li stěžovatel svá rozhodnutí o kontrolní protokol, nemohlo to ovlivnit jejich zákonnost, protože závěry stěžovatele byly patrné z celkového obsahu spisu.

16. Tento názor nemohl obstát. *Argumentum ad absurdum* by pak bylo možné dovodit, že správní orgán nemusí odůvodnit své rozhodnutí vůbec, pokud důvody pro jeho vydání vyplývají z obsahu spisu a soud se s nimi může seznámit. Pokud byl stěžovatel podle § 50 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků povinen odůvodnit své rozhodnutí, nelze pochybovat o tom, že toto odůvodnění samo o sobě muselo obstát v předestření důvodů, jež vedly správní orgán k rozhodnutí vyjádřenému ve výrokové části, a že muselo být v souladu s obsahem správních spisů. Soudy rozhodující ve správním soudnictví nejsou v postavení dalších orgánů rozhodujících ve správním řízení a obecně rozhodují pouze na kasačním principu. Jinak řečeno, přes existenci plné jurisdikce vede řízení o žalobě proti

správnímú rozhodnutí pouze k přezkumu jeho zákonnosti, nikoliv k nahrazení správního rozhodnutí rozhodnutím soudu.

17. Stěžovatel vytkl krajskému soudu nerespektování závazného právního názoru kasačního soudu, podle kterého existoval dostatek podkladů pro vydání správních rozhodnutí a institut následných kontrol není jediným prostředkem ke zjišťování důkazů pro případné dodatečné zaúčtování cla.

18. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani tuto námitku. Uvedl-li kasační soud ve zrušujícím rozsudku, že *„skutečnost, že zboží nebylo deklarováno osvobozenou stranou či jejím jménem, plynula již ze samotného obsahu celních prohlášení, jak ostatně krajský soud sám v napadeném rozsudku připustil“*, je třeba dodat, že hned v následujícím odstavci pokračoval: *„Lze tedy shrnout, že následnou kontrolou jako takovou nemohlo být v žádném případě zjištěno, že není dána podmínka osvobození od dovozního antidumpingového cla (deklarování osvobozenou stranou nebo jejím jménem). Příslušná pasáž odůvodnění rozhodnutí žalovaného proto nemůže obstát.“* Zároveň kasační soud označil za správný názor krajského soudu, odpovídající poslední citované části rozhodnutí, a vytkl mu pouze to, že svůj názor podrobněji nerozvedl. Pokud krajský soud tento názor posléze rozvedl (byť stále mimořádně stručně), nemohl se tím od právního názoru kasačního soudu odchýlit.

19. Třebaže Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že institut následné kontroly není jediným právně konformním prostředkem ke zjišťování důkazů pro případné dodatečné zaúčtování cla, nelze z toho dovozovat závěry, které činí stěžovatel. Nejvyšší správní soud tento závěr vyslovil v návaznosti na nesprávný právní názor krajského soudu, podle něž i ve vztahu k žalobci měla být provedena následná kontrola. To však neznamená, že by svým závěrem Nejvyšší správní soud popřel výtky, jež na jiném místě svého rozsudku věnoval rozhodnutím stěžovatele. Ostatně, ze systematiky kasačního rozsudku tyto skutečnosti plynou zcela jednoznačně.

20. Konečně Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž krajský soud nezohlednil zásadu plurality důkazů ve správním řízení. Krajský soud mohl tuto zásadu zohlednit, pokud by stěžovatel hodnotil různé důkazy s odrazem tohoto hodnocení v odůvodnění správního rozhodnutí. Za situace, kdy stěžovatel podložil svá rozhodnutí (krajským soudem správně zpochybněným) důkazem a ve vztahu k ostatním až v kasační stížnosti tvrdil, že byly obsahem spisu a krajský soud je měl zohlednit, nebylo mu možné přisvědčit. Stěžovatel by tím pouze přesunul svou povinnost hodnotit důkazy na krajský soud.

21. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

22. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti spočívajících v odměně advokátky za jeden úkon právní služby, totiž vyjádření ke kasační stížnosti, ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů

za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2012]. K této odměně je nutno připočíst náhradu hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Takto vypočtená odměna a náhrada hotových výdajů byla dále zvýšena o částku 504 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupkyně žalobce povinna odvést podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. srpna 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu